

La pau? Ara per ara, jo, personalment, ja no la demane. Ara ja no. Sóc humà, i així ho sent: odie els agressors, odie l'imperi i odie Bush. Ara desitge la derrota dels Estats Units i la victòria del poble irakià. Tot i la força del moviment pacifista, aquest perdria sentit si no se n'adonara de què aquesta pau que tots busquem és, al capdavall, una guerra contra els qui invadeixen països i assassinen pobles per un grapat de dòlars. Desconec fins a quin punt es comparteix amb mi aquest desig que recolza en la convicció de què el país més terrorista del planeta és l'exèrcit nordamericà. Ara sí que sí: o estàs amb ells o estàs contra ells. L'escenari que ens presentaran d'ací a unes setmanes és el següent: un poble devastat, l'irakià, completament controlat per les tropes dels Estats Units, on cada atac de civils desesperats per fam i mort serà venut i ben venut pels mitjans de comunicació de tot el planeta com un atac terrorista contra les forces aliades. Això és obscè i vergonyós, i així és com comença aquest segle, amb la creació de camps de concentració immensos, tan grans com un país que l'any passat es deia Afganistan, enguany es diu Irak i qui sap si l'any que ve es dirà Síria o Iran. El poeta Mario Benedetti va escriure sobre els "guardians de la llibertat": «No sé hasta dónde irán los pacificadores con su ruido metálico de paz , pero hay ciertos corredores de seguros que ya colocan pólizas contra la pacificación, y hay quienes reclaman la pena del garrote para los que no quieren ser pacificados; cuando los pacificadores apuntan por supuesto tiran a pacificar y a veces hasta pacifican dos pájaros de un tiro; es claro que siempre hay algún necio que se niega a ser pacificado por la espalda o algún estúpido que se resiste a la pacificación a fuego lento; en realidad somos un "planeta" tan peculiar que quien pacifique a los pacificadores un buen pacificador será».